

nebo pochybná práva vzájemnými ústupky, nýbrž byl jí rozdělen společný, dědictvím nabytý majetek podle § 841 obč. zák. a zákona č. 68/1908. Jest pravidelnou smlouvou úplatnou, proto platí o ní všeobecné předpisy jak o zkrácení nad polovici pravé ceny, tak o omylu, nikoliv §§ 1385 a 1386 obč. zák.

Čís. 8342.

Předpis § 11 min. nař. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. jest předpisem velicím, jehož dlužno dbáti bez ohledu na návrhy a na souhlasná prohlášení stran.

(Rozh. ze dne 29. září 1928, Rv I 486/28.)

Žalobě manžela o rozluky manželství z viny žalované manželky procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, mimo jiné z těchto důvodů: Podle odvolacích návrhů zástupce žalované strany při ústním odvolacím jednání, napadá žalovaná rozsudek prvního soudu jen ve výroku o vině na rozluce, což nepochybně plyne z jejího odvolacího návrhu při odvolacím jednání, by byl zachován výrok, že se manželství rozlučuje a by rozsudek změněn byl v ten rozum, že se manželství stran rozlučuje z výlučné viny žalobce, po případě z viny obou stran. Poněvadž také druhá strana, manžel učinil souhlasný návrh, by rozsudek prvního soudu byl potvrzen, není výrok prvního soudu, pokud se jím manželství rozlučuje, vůbec napaden, rozsudek ve směru tom zůstal nedotčen a soud odvolací nemá, neshledav vadnost řízení, k níž by mu bylo přihlížeti z moci úřední, vůbec možnosti, by se touto částí výroku prvního soudu zabýval a zbývá mu jen, zabývat se otázkou viny na rozluce podle § 11 nařízení min. sprav. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. Otázku tuto musí sice soud, když manželství rozlučuje, řešiti a rozhodnouti z moci úřední, jinak ale jest při tom vázán skutkovými přednesy stran a důkazy jimi nabídnutými, protože v této otázce platí všeobecné předpisy civilního řádu soudního a zejména není zákonem nikde předepsáno, že má býti konáno ve směru tom šetření a mají prováděny býti důkazy i proti návrhům a vůli stran. Stranám přísluší ve směru tom volné právo dispositivní.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by o odvolání znovu rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmatečnost odvolacího rozsudku vidí stěžovatelka v tom, že odvolací soud v souhlasu s procesním soudem vyslovil rozluky manželství z viny dovolatelčiny, ačkoliv se strany rozhodnutí o této otázce vzdaly. Tím dovolatelka neuplatňuje žádný z důvodů zmatečnosti podle § 477 c. ř. s., nýbrž napadá správnost výkladu § 11 ministerského nařízení ze dne

9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. o řízení ve sporných věcech manželských odvolacím soudem. Než neprávem. Dovolací soud sdílí v tomto směru názor napadeného rozsudku, že předpis § 11 uvedeného nařízení jest předpisem velicím, jehož dlužno dbáti bez ohledu na návrhy a souhlasná prohlášení stran. Proto jsou bezvýznamné také návrhy žalobce v dovolací odpovědi, by rozlučka nejvyšším soudem byla vyslovena buď bez zavinění stran, buď z viny obou stran nebo bez řešení otázky viny vůbec.

Čís. 8343.

Vkladní knížka, vázaná neznámým heslem, nemá býti přijata jako vadium. Byla-li však přece přijata, jest pojata vadium do rozvrhové podstaty ve smyslu § 215 čís. 3 ex. ř.

(Rozh. ze dne 29. září 1928, R II 266/28.)

Usnesení **e x e k u č n í h o s o u d u**, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, bylo **r e k u r s n í m s o u d e m** částečně změněno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Jest sice přisvědčiti stěžovateli, že exekuční soud neměl přijati jako vadium vkladní knížku vázanou na neznámé heslo. Byla-li však přijata, pojal exekuční soud právem toto vadium do rozvrhové podstaty ve smyslu § 215 čís. 3 ex. ř. Tomu nemůže býti na překážku, že snad realisování vkladní knížky bude spojeno s obtížemi. Bylo-li však vadium pojato do rozvrhové podstaty, muselo ovšem při jejím rozvrhu býti k němu také přihlíženo. Netřeba se tudíž zabývati vývody dovolacího rekursu o tom, zda stěžovatel napadl rozvrhové usnesení také proto, že vadium bylo pojato do rozvrhové podstaty.

Čís. 8344.

Do nesprávnosti co do pozůstalostních výkazů poplatkových nemůže si poplatkový úřad stěžovati řádnými opravnými prostředky, nýbrž jen stížností u úřadů dohlédacích.

(Rozh. ze dne 29. září 1928, R II 298/28.)

Poplatkový úřad žádal na pozůstalostním soudě doplnění pozůstalostního výkazu po Dru Ch-ovi, vytýkaje výkazu nesprávnost a neúplnost. **P o z ů s t a l o s t n í s o u d** (okresní soud v Š.) návrh zamítl. Poplatkový úřad stěžoval si k nadřízenému **k r a j s k é m u s o u d u** v O., jenž postoupil rekurs vrchnímu zemskému soudu. **D ů v o d y :**